



**PREZES  
URZĘDU OCHRONY  
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW  
DELEGATURA W KATOWICACH**

Katowice, dn. 30.09.2013r.

RKT-61-49/12/SB

**DECYZJA Nr RKT-29/2013**

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz § 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887) po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko „Sulzer Pumps Wastewater Poland” Sp. z o.o. w Warszawie,

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

**I.** Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** bezprawne działanie Spółki polegające na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez niezamieszczanie w „Karcie gwarancyjnej” pomp typu Pirania:

a) informacji o terytorialnym zasięgu ochrony gwarancyjnej,

b) oświadczenia, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową, co zostało uznane za sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176 ze zm.) oraz stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 2 stycznia 2013r.**

**II.** Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** bezprawne działanie Spółki polegające na zamieszczeniu w „Karcie gwarancyjnej” pomp typu Pirania postanowienia: *„Prawa i obowiązki stron w zakresie odpowiedzialności za wady fizyczne urządzenia są regulowane wyłącznie przez postanowienia ujęte w karcie gwarancyjnej. (...) Karta gwarancyjna stanowi załącznik do umowy sprzedaży lub faktury handlowej. Przepisy Kodeksu Cywilnego o gwarancji stosuje się posilkowo”*, które zostało uznane za sprzeczne z art. 1 ust. 4 i art. 11 w zw. z art. 4 ust. 1 - 4 i w zw. z art. 8 ust. 1 - 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 ze zm.), a przez to jest sprzeczne z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 2 stycznia 2013r.**

**III.** Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, nakłada się na „Sulzer Pumps Wastewater Poland” Sp. z o.o. w Warszawie **karę pieniężną**, z tytułu naruszenia zakazów, o jakich mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punktach I i II sentencji niniejszej decyzji w wysokości **6 483 PLN** (słownie: sześciu tysięcy czterystu osiemdziesięciu trzech złotych).

**IV.** Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz na podstawie art. 263 § 1 oraz art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz.U. Nr 2013, poz. 267) w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów obciąża się „Sulzer Pumps Wastewater Poland” Sp. z o.o. w Warszawie, kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz zobowiązuje się tego Przedsiębiorcę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w kwocie **23 złotych** (słownie: dwudziestu trzech złotych), w terminie 14 dni od uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

### Uzasadnienie

W imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z urzędu przeprowadzone pod sygnaturą akt RKT-403-37/11/SB zostało postępowanie wyjaśniające w sprawie wstępnego ustalenia, czy w związku z działalnością „Sulzer Pumps Wastewater Poland” Sp. z o.o. w Warszawie (zwanej dalej także Spółką lub Przedsiębiorcą) występuje naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm., zwanej dalej także uokik).

W dniu 31 grudnia 2012r. postanowieniem nr 1 (dowód: karta nr 2) wszczęte zostało z urzędu postępowanie w związku z podejrzeniem stosowania przez „Sulzer Pumps Wastewater Poland” Sp. z o.o. w Warszawie bezprawnych działań noszących znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na:

I. naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez niezamieszczanie w „Karcie gwarancyjnej” pomp typu Pirania:

a) informacji o terytorialnym zasięgu ochrony gwarancyjnej,

b) oświadczenia, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową, co może być sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176 ze zm., zwanej dalej ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży) oraz może stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

II. stosowaniu w dokumencie „Karta gwarancyjna” postanowienia: *„Prawa i obowiązki stron w zakresie odpowiedzialności za wady fizyczne urządzenia są regulowane wyłącznie przez postanowienia ujęte w karcie gwarancyjnej. (...) Karta gwarancyjna stanowi załącznik do umowy sprzedaży lub faktury handlowej. Przepisy Kodeksu Cywilnego o gwarancji stosuje się posiłkowo”*, które może zostać uznane za sprzeczne z art. 1 ust. 4 i art. 11 w zw. z art. 4 ust. 1 - 4 i w zw. z art. 8 ust. 1 - 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży, a przez to za sprzeczne z art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W piśmie z dnia 17 stycznia 2013r. (dowód: karty nr 55-56) stanowiącym odpowiedź na zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie powyższych praktyk Przedsiębiorca wyjaśnił, co następuje: Brak informacji o terytorialnym zasięgu ochrony gwarancyjnej w „Karcie gwarancyjnej” pomp Pirania – zwanej dalej także Kartą wynika z faktu, że Spółka ma światowy zasięg działania. Dlatego też, uprawnienia gwarancyjne są honorowane przez serwis we wszystkich krajach świata. Jednocześnie w każdej karcie gwarancyjnej w polu „Pieczęć sprzedającego oraz podpis osoby upoważnionej” znajduje się pieczęć firmowa z nazwą, adresem, numerami telefonu i faksu, numerami Regon i NIP sprzedającego oraz podpisem upoważnionej osoby, co wskazuje, że na terenie Polski uprawnienia gwarancyjne realizuje podmiot wskazany w tym polu.

Spółka poinformowała, iż w związku z prowadzoną z Urzędem korespondencją przeprowadzona została analiza prawna brzmienia „Karty gwarancyjnej”. W efekcie tego pomimo (tajemnica przedsiębiorstwa) w latach 2011 i 2012, zdecydowano się na wprowadzenie od dnia 2 stycznia 2013r. odrębnego wzoru Karty dla konsumentów. Zawiera ona informację o zasięgu terytorialnym ochrony gwarancyjnej. Dokonano również zmiany zapisów w punkcie 14 „Karty gwarancyjnej” poprzez zamieszczenie oświadczenia, że gwarancja na sprzedawany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza, ani nie zawiesza uprawień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową.

Przedsiębiorca wyjaśnił, iż prowadzi zaopatrzenie w pompy podmiotów profesjonalnych. W 2011r. oraz 2012r. (tajemnica przedsiębiorstwa). W roku 2010 odnotowano (tajemnica przedsiębiorstwa), a w roku 2009 odnotowano sprzedaż (tajemnica przedsiębiorstwa). Przedsiębiorca dodał, iż (tajemnica przedsiębiorstwa). Wynika to z faktu, że nie sprawdzał, czy odbiorcami byli przedsiębiorcy prowadzący działalność gospodarczą pod firmami w brzmieniu własnego imienia i nazwiska i nie nabyli pomp w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Spółka podkreśliła znikomy udział sprzedaży konsumenckiej we wszystkich transakcjach przez nią zawieranych.

W kolejnym piśmie z dnia 12 marca 2013r. Spółka wyjaśniła, co następuje (dowód: karta nr 61): Od dnia 2 stycznia 2013r. wprowadzone zostały dwa wzory „Kart gwarancyjnych”: pierwszy przeznaczony do użytku w przypadku zawierania transakcji z przedsiębiorcami oraz drugi przeznaczony dla konsumentów. W związku z powyższym przeprowadzone zostało specjalne szkolenie dla wszystkich pracowników odpowiedzialnych za transakcje sprzedaży i przygotowanie dokumentów sprzedaży. Poinformowano, że wszelkie transakcje sprzedaży prowadzone są bezpośrednio (nie korzystają z dystrybucji w hurtowniach lub sklepach wielkopowierzchniowych). Pracownicy kontrolują z jakimi podmiotami (przedsiębiorcą czy konsumentem) zawierana jest transakcja. W bieżącym roku nie odbyła się żadna transakcja z udziałem konsumenta. W związku z tym Przedsiębiorca wyjaśnił, że nie jest możliwe potwierdzenie faktycznego wprowadzenia do obrotu nowej Karty. Spółka wyjaśniła, iż jest przygotowana do zawarcia transakcji z konsumentem i wydania odpowiednich dokumentów, w przypadku, gdyby zgłosił się nabywca tego rodzaju.

Pismem z dnia 28 czerwca 2013r. (dowód: karta nr 70) Przedsiębiorca został zawiadomiony o zakończeniu zbierania materiału dowodowego oraz o prawie do zapoznania się z materiałem zgromadzonym w sprawie, z którego nie skorzystał.

#### **Prezes Urzędu ustalił, co następuje:**

„Sulzer Pumps Wastewater Poland” Sp. z o.o. w Warszawie jest Przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego (dowód: karty nr 53-54).

Urządzenia oferowane przez Spółkę są nabywane przez podmioty profesjonalne wyspecjalizowane w budowie pompowni ścieków lub montażach podobnych urządzeń, a następnie zabudowywane w różnego rodzaju i wielkości pompowniach ścieków. W przeważającej większości przypadków infrastruktura kanalizacyjna jest użytkowana przez komunalne zakłady wodno-kanalizacyjne, nawet jeśli znajdują się one na terenie prywatnych posesji. Niezwykle rzadko są używane przez konsumentów. Sytuacja ta zależy od lokalnych rozwiązań wybranych przez Zarząd gminy. Pompy są sprzedawane podmiotom profesjonalnym (dystrybutorom) do dalszej odsprzedaży firmom budowlanym wykonującym zadania budowy infrastruktury kanalizacyjnej lub oczyszczania ścieków na zlecenie gminnych lub miejskich zakładów wodno-kanalizacyjnych. Pompy nie są oferowane w sklepach specjalistycznych ani w marketach (dowód: karta nr 8). Dodatkowo ustalono, że pompy mogą być nabywane przez konsumentów (dowód: karta nr 55).

W warunkach gwarancji zamieszczonych w „Karcie gwarancyjnej” pomp typu Pirania umieszczone zostało postanowienie: *„Prawa i obowiązki stron w zakresie odpowiedzialności za wady fizyczne urządzenia są regulowane wyłącznie przez postanowienia ujęte w karcie gwarancyjnej. Wylacza się odpowiedzialność z tytułu rękojmi. Karta gwarancyjna stanowi załącznik do umowy sprzedaży lub faktury handlowej. Przepisy Kodeksu Cywilnego o gwarancji stosuje się posiłkowo”*.

W ww. dokumencie gwarancyjnym produktu nie zamieszczono informacji o terytorialnym zasięgu ochrony gwarancyjnej oraz oświadczenia, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wylacza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową (dowód: karta nr 50).

W czasie prowadzenia niniejszego postępowania Przedsiębiorca dokonał zmiany stosowanej praktyki. Spółka wprowadziła do stosowania dwa odrębne dokumenty „Karty gwarancyjnej”. Pracownicy w trakcie dokonywania sprzedaży sprawdzają charakter podmiotu (przedsiębiorca lub konsument), z którym ma zostać zawarta transakcja. W przypadku, gdy nabycia będzie chciał dokonać konsument, zostanie mu wydana właściwa „Karta gwarancyjna” (dowód: karta nr 61). Do warunków ww. Karty przeznaczonej dla konsumentów zostały wpisane następujące informacje:

*„Sulzer Pumps Wastewater Poland Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, ul. Rydgiera 8 bud. A), zwana dalej Sprzedającym, gwarantuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, bezpłatne usunięcie wszystkich wad urządzenia wynikających z wad konstrukcyjnych lub materiałowych przez okres 24 miesięcy licząc od daty sprzedaży urządzenia ujętej na fakturze handlowej”*.

*„Prawa i obowiązki stron w zakresie odpowiedzialności za wady fizyczne urządzenia są regulowane przez postanowienia ujęte w karcie gwarancyjnej. Karta gwarancyjna stanowi załącznik do umowy sprzedaży lub faktury handlowej. Gwarancja na sprzedawany towar konsumpcyjny nie wylacza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową zgodnie z Ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej z dn. 27.07.2002 (Dz.U. nr 141 poz. 1176 ze zm.)”*.

Jednocześnie z „Karty gwarancyjnej” usunięte zostało postanowienie zakwestionowane w punkcie II sentencji decyzji (dowód: karta nr 62).

Zgodnie z wyjaśnieniami Spółki, przedmiotowa zmiana praktyki nastąpiła z dniem 2 stycznia 2013r. (dowód: karta nr 61).

Na podstawie dokumentu zeznanie o wysokości dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych za rok podatkowy 2012r. ustalono przychód Spółki osiągnięty w roku 2012, który wyniósł (tajemnica przedsiębiorstwa) zł (słownie: tajemnica przedsiębiorstwa) (dowód: karta nr 65).

### **W toku niniejszego postępowania Prezes Urzędu zważył, co następuje:**

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów w art. 24 ust. 2 stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479<sup>45</sup> ustawy Kodeks postępowania cywilnego, naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji.

W przypadku, gdy doszło do naruszenia art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu na podstawie art. 26 ust. 1 tej ustawy uznaje określoną praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazuje zaniechanie jej stosowania. Zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie wydaje się decyzji, o której mowa w art. 26, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24. W przypadku określonym w art. 27 ust. 1 ww. ustawy Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania (art. 27 ust. 2 ww. ustawy).

### **Naruszenie interesu publicznego**

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa Urzędu jest prowadzona w interesie publicznym. Działania oparte na przepisach niniejszej ustawy są zatem podejmowane w interesie publicznym, w celu ochrony interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych, indywidualnych uczestników rynku. Naruszenie interesu publicznego stanowi bezwzględny warunek do uznania kompetencji Prezesa Urzędu do rozstrzygnięcia określonej sprawy. Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy oceniane działania godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku i poprzez to powodują zaburzenia w jego prawidłowym funkcjonowaniu. Do naruszenia interesu publicznego dochodzi, gdy skutki określonych działań mają charakter powszechny, dotyczą wszystkich potencjalnych podmiotów na danym rynku<sup>1</sup>.

Niniejsza sprawa ma charakter publicznoprawny, gdyż dotyczy naruszenia interesu wszystkich konsumentów, którzy nabyli pompy, do których mają zastosowanie oceniane warunki „Karty gwarancyjnej”, a także potencjalnych nabywców. Prowadzony sposób dystrybucji pomp nie wyłącza możliwości zakupu przedmiotowych produktów przez konsumentów. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów, co oznacza, iż naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego.

Z uwagi na to, że w niniejszej sprawie przedmiotowa przesłanka została spełniona, istniała możliwość poddania zachowania przedsiębiorcy dalszej ocenie pod kątem stosowania przez niego praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Na mocy art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Aby można było

---

<sup>1</sup> Konrad Kohutek: Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2008r., strona 47

stwierdzić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów muszą kumulatywnie zostać spełnione następujące przesłanki:

- oceniane zachowanie musi być podejmowane przez podmiot będący przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,
- praktyka musi godzić w zbiorowe interesy konsumentów,
- praktyka musi być bezprawna.

### **Status przedsiębiorcy**

Zgodnie z art. 4 pkt. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez przedsiębiorcę rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 672 ze zm.) wynika, że Przedsiębiorcą jest spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. W rozważanym przypadku podmiot będący stroną postępowania posiada status przedsiębiorcy, gdyż jest to spółka prawa handlowego, która prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego. Zachowania niniejszego podmiotu podlegają zatem kontroli dokonywanej na gruncie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

### **Naruszenie zbiorowych interesów konsumentów**

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie definiuje pojęcia zbiorowych interesów konsumentów, stąd przy ustalaniu jego treści należy odwołać się do orzecznictwa sądowego. Pojęcie zbiorowych interesów konsumentów zostało szeroko omówione przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 kwietnia 2008r. (sygn. akt III SK 27/07). W uzasadnieniu Sąd Najwyższy podał, iż gramatyczna wykładnia tego pojęcia prowadzi do wniosku, że chodzi o zachowanie przedsiębiorcy, które godzi w interesy grupy osób stanowiących określony zbiór. Rezultaty tej wykładni modyfikuje zastrzeżenie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma interesów indywidualnych. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że przy konstruowaniu pojęcia „zbiorowego interesu konsumentów” nie można opierać się tylko i wyłącznie na tym, czy oceniana praktyka przedsiębiorcy skierowana jest do „nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów”. Wystarczające powinno być w jego ocenie ustalenie, że zachowanie przedsiębiorcy nie jest podejmowane w stosunku do zindywidualizowanych konsumentów, lecz względem członków danej grupy (określonego kręgu podmiotów), wyodrębnionych spośród ogółu konsumentów, za pomocą wspólnego dla nich kryterium. Sąd Najwyższy orzekł też, że *„praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest (...) takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy”*.

W rozważanym przypadku Spółka oferuje produkty nieograniczonej grupie osób. Pomimo, że sprzedaż produktów jest skierowana głównie do przedsiębiorców, to mogą one być również nabywane przez konsumentów. W efekcie stosowanych praktyk naruszony został interes zarówno konsumentów, którzy nabyli pompy, jak i potencjalnych nabywców tych produktów. W związku z powyższym zostało stwierdzone, iż zarzucane w decyzji praktyki naruszają nie tylko interesy ekonomiczne konsumentów, którzy już nabyli przedmiotowe pompy, ale też mogą naruszać interesy przyszłych potencjalnych klientów Spółki. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności stwierdzone zostało, iż rozważane działania Przedsiębiorcy, o których mowa w punktach I i II sentencji niniejszej decyzji, godzą w zbiorowe interesy konsumentów.

## **Bezprawność działań**

Kolejną przesłanką, która musi być spełniona, aby było możliwe stwierdzenie naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jest bezprawność działania przedsiębiorcy rozumiana jako sprzeczność działania z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa. Jako „sprzeczne z prawem” należy kwalifikować zachowania sprzeczne z nakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych. Sprzeczne z prawem są czyny: zabronione i zagrożone sankcją karną, czyny zabronione pod sankcjami dyscyplinarnymi, czyny zakazane przepisami administracyjnymi lub przepisami prawa gospodarczego publicznego, czyny zabronione przepisami o charakterze cywilnym, sprzeczne z nakazami zawartymi w prawie cywilnym lub prawie administracyjnym. Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa /Por. Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji Komentarz, pod redakcją prof. dr hab. Janusza Szwejki, Wydawnictwo CH BECK, Warszawa 2000, s.117 - 118/.

Praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów może polegać na naruszeniu przez przedsiębiorcę ciężącego na nim obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji (art. 24 ust. 2 pkt 2 uokik). Normy chroniące konsumentów mają na celu zapewnienie równowagi między profesjonalnym uczestnikiem obrotu a konsumentem. Podstawowym instrumentem służącym realizacji tego zadania jest zapewnienie konsumentom odpowiedniego poziomu wiedzy poprzez nałożenie na przedsiębiorców szeregu obowiązków informacyjnych. „Konsument ma prawo do kompletnej i jednoznacznej informacji w sprawach mających istotne znaczenie dla zabezpieczenia jego interesu prawnego w warunkach globalizacji (masowości) obrotu prawnego i wielkości ofert na rynku” (wyrok SN III SK 7/06)<sup>2</sup>. W przypadku praktyk określonych w punktach I i II sentencji decyzji zarzucono Spółce, iż w „Karcie gwarancyjnej” nie zostały umieszczone wszystkie informacje, które zgodnie z ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży muszą zostać podane konsumentom. Bezprawność pierwszej z praktyk polega na naruszeniu obowiązku podawania rzetelnych, prawdziwych i pełnych informacji, który to obowiązek wynika z ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Natomiast w przypadku drugiej z praktyk naruszenie polega na umieszczeniu w „Karcie gwarancyjnej” informacji sprzecznej z regulacjami zawartymi w ustawie o szczególnych warunkach sprzedaży. Obie stosowane praktyki mogą doprowadzić do ograniczenia ustawowych praw konsumentów. Takie ograniczenie praw należy uznać za bezprawne.

Biorąc pod uwagę powyższe przesłanki, które muszą zostać spełnione w niniejszej sprawie, aby móc uznać stosowane praktyki za bezprawne, konieczne jest dokonanie oceny poszczególnych zakwestionowanych praktyk.

**I. W zakresie punktu I sentencji decyzji** oceniana praktyka dotyczyła naruszenia obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez nie zamieszczanie w warunkach „Karty gwarancyjnej” informacji o: terytorialnym zasięgu ochrony gwarancyjnej oraz oświadczenia, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową, co zostało uznane za sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży.

---

<sup>2</sup> (Szerzej pod redakcją T. Skoczny: Komentarz Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów, CH Beck, Warszawa 2009, s. 969-970)

Zgodnie z art. 13 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży, w dokumencie gwarancyjnym należy zamieścić podstawowe dane potrzebne do dochodzenia roszczeń z gwarancji, w tym w szczególności nazwę i adres gwaranta lub jego przedstawiciela w Rzeczypospolitej Polskiej, czas trwania i terytorialny zasięg ochrony gwarancyjnej. Ponadto powinno być w nim zawarte stwierdzenie, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową.

Oceniając warunki udzielonej gwarancji stwierdzono, iż brak w niej było informacji wymaganej ww. ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży dotyczącej określenia terytorialnego zasięgu ochrony gwarancyjnej. Pod pojęciem terytorialnego zasięgu ochrony gwarancyjnej należy rozumieć oznaczenie miejsca, w którym może nastąpić realizacja uprawnień wynikających z gwarancji.

Ustawa o szczególnych warunkach sprzedaży określa minimalne obowiązki sprzedawcy co do sprzedawanych produktów, których nie można ograniczyć. Zamieszczenie informacji, iż warunki gwarancji nie wyłączają, nie ograniczają ani nie zawieszają uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową, ma na celu poinformowanie konsumentów o ich dodatkowych prawach wynikających z ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży. Dzięki tej informacji, konsument ma świadomość, iż dochodząc roszczeń ma prawo powoływać się na inne regulacje, a nie tylko na warunki gwarancyjne, czy też przepisy Kodeksu cywilnego. Zgodnie z ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży, warunki gwarancyjne muszą posiadać zapis, z którego będzie wynikać, że konsument może dochodzić roszczeń nie tylko na podstawie gwarancji, ale również innych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń z tytułu niezgodności towaru z umową.

Zaniechanie przekazywania wszystkich niezbędnych informacji może doprowadzić do niekorzystania przez konsumentów z ich praw wynikających z ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży, tym samym może doprowadzić do naruszenia ich ekonomicznych interesów.

W związku z faktem, że zaistniały łącznie przesłanki wynikające z art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. bezprawność działań Przedsiębiorcy oraz naruszanie zbiorowych interesów konsumentów, Prezes Urzędu uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

W czasie prowadzenia niniejszego postępowania Przedsiębiorca dokonał zmiany stosowanej praktyki poprzez zmianę brzmienia warunków „Karty gwarancyjnej” pomp Pirania stosowanej w przypadku sprzedaży konsumenckiej. Do ww. warunków zostały wpisane następujące informacje:

*„Sulzer Pumps Wastewater Poland Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, ul. Rydgiera 8 bud. A), zwana dalej Sprzedającym, gwarantuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, bezpłatne usunięcie wszystkich wad urządzenia wynikających z wad konstrukcyjnych lub materiałowych przez okres 24 miesięcy licząc od daty sprzedaży urządzenia ujętej na fakturze handlowej”*

*„Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową zgodnie z Ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej z dn 27.07.2002 (Dz.U nr 141 poz 1176 ze zm.)” (dowód: karta nr 62).*

Zgodnie z wyjaśnieniami Spółki, przedmiotowa zmiana praktyki nastąpiła z dniem 2 stycznia 2013r. (dowód: karta nr 61).

Na podstawie podjętych przez Przedsiębiorcę czynności polegających na wprowadzeniu do obrotu „Karty gwarancyjnej” pomp typu Pirania uzupełnionej o informacje wymagane przez ustawę o szczególnych warunkach sprzedaży, Prezes Urzędu uznał, iż



Spółka wykonuje obowiązki nałożone na nią przez art. 13 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży w zakresie określonym w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.

W związku z powyższym uzasadnione stało się uznanie na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzenie zaniechania jej stosowania z dniem 2 stycznia 2013r.

Wobec powyższego należało orzec jak w punkcie I sentencji decyzji.

**II. W zakresie punktu II sentencji decyzji** oceniana praktyka dotyczyła zamieszczania w „Karcie gwarancyjnej” pomp typu Pirania postanowienia: *„Prawa i obowiązki stron w zakresie odpowiedzialności za wady fizyczne urządzenia są regulowane wyłącznie przez postanowienia ujęte w karcie gwarancyjnej. (...) Karta gwarancyjna stanowi załącznik do umowy sprzedaży lub faktury handlowej. Przepisy Kodeksu Cywilnego o gwarancji stosuje się posiłkowo”*, które zostało uznane za sprzeczne z art. 1 ust. 4 i art. 11 w zw. z art. 4 ust. 1 - 4 i w zw. z art. 8 ust. 1 - 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży.

Zgodnie z art. 11 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, nie można wyłączyć, ani ograniczyć w drodze umowy uprawnień wynikających z tej ustawy. W art. 4 ust. 1-4 oraz art. 8 ust. 1-4 zostały zawarte inne uprawnienia niż te wynikające z Kodeksu cywilnego, wobec którego ustawa stanowi przepis specjalny na mocy art. 1 ust. 4.

Art. 4 ust. 1 – 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży stanowi, że sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową, a w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania. W przypadku indywidualnego uzgadniania właściwości towaru konsumpcyjnego domniemywa się, że jest on zgodny z umową, jeżeli odpowiada podanemu przez sprzedawcę opisowi lub ma cechy okazanej kupującemu próbki albo wzoru, a także gdy nadaje się do celu określonego przez kupującego przy zawarciu umowy, chyba że sprzedawca zgłosił zastrzeżenia co do takiego przeznaczenia towaru. W przypadkach nieobjętych ust. 2 domniemywa się, że towar konsumpcyjny jest zgodny z umową, jeżeli nadaje się do celu, do jakiego tego rodzaju towar jest zwykle używany, oraz gdy jego właściwości odpowiadają właściwościom cechującym towar tego rodzaju. Takie samo domniemanie przyjmuje się, gdy towar odpowiada oczekiwaniom dotyczącym towaru tego rodzaju, opartym na składanych publicznie zapewnieniach sprzedawcy, producenta lub jego przedstawiciela. W szczególności uwzględnia się zapewnienia, wyrażone w oznakowaniu towaru lub reklamie, odnoszące się do właściwości towaru, w tym także terminu, w jakim towar ma je zachować. Na równi z zapewnieniem producenta traktuje się zapewnienie osoby, która wprowadza towar konsumpcyjny do obrotu krajowego w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, oraz osoby, która podaje się za producenta przez umieszczenie na towarze swojej nazwy, znaku towarowego lub innego oznaczenia odróżniającego.

Natomiast art. 8 ust. 1 – 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży stanowi, że jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia. Nieodpłatność naprawy i wymiany w rozumieniu ust. 1 oznacza, że sprzedawca ma również obowiązek zwrotu kosztów poniesionych przez kupującego, w szczególności kosztów demontażu, dostarczenia, robocizny, materiałów oraz ponownego zamontowania i uruchomienia. Jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego żądanie określone w ust. 1, nie ustosunkował się do tego

żądania w terminie 14 dni, uważa się, że uznał je za uzasadnione. Jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia.

W przedmiotowej sprawie, w Kartę wpisane zostało przytoczone wcześniej postanowienie, które określa podstawę prawną oraz prawa i obowiązki jakie posiadają zarówno sprzedawca jak i konsument. Natomiast art. 1 ust 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży wskazuje, że przepisy art. 556-581 Kodeksu cywilnego nie mają zastosowania, a zgodnie z art. 11 ww. ustawy, nie można wyłączyć w drodze umowy tego przepisu. Konsument jest słabszą stroną umowy, często nie orientującą się w prawie, dlatego powinno się go informować o uprawnieniach, jakie faktycznie mu przysługują, a nie powoływać ogólne przepisy, które w części są wyłączone przez przepisy szczególne. Zgodnie z ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży, przedsiębiorca nie może wprowadzać konsumentów błąd co do zakresu przysługujących im uprawnień dotyczących zakupionych produktów. Praw przyznanych konsumentom przez ustawę o szczególnych warunkach sprzedaży nie można również ograniczyć. Unikanie udzielania takich informacji, a wręcz wprowadzanie w błąd, może prowadzić do niekorzystania przez konsumentów ze swoich praw, a więc naruszenia ich interesów ekonomicznych. Dlatego też oceniając warunki udzielonej gwarancji stwierdzono, iż zakwestionowane postanowienie zamieszczone w „Karcie gwarancyjnej” narusza przepisy ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej.

W związku z faktem, że zaistniały łącznie przesłanki wynikające z art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. bezprawność działań Przedsiębiorcy oraz naruszanie zbiorowych interesów konsumentów, Prezes Urzędu uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

W czasie prowadzenia niniejszego postępowania przedsiębiorca dokonał zmiany stosowanej praktyki poprzez wprowadzenie do obrotu „Karty gwarancyjnej” pomp typu Pirania mającej zastosowanie do obrotu konsumenckiego w zmienionym brzmieniu. Zmiana polegała na usunięciu z Karty zakwestionowanego postanowienia (dowód: karta nr 62).

Zgodnie z wyjaśnieniami Spółki, przedmiotowa zmiana praktyki nastąpiła z dniem 2 stycznia 2013r. (dowód: karta nr 61).

Na podstawie powyżej opisanych podjętych przez Przedsiębiorcę czynności polegających na usunięciu zakwestionowanego postanowienia, Prezes Urzędu uznał, że Spółka nie wprowadza już konsumentów w błąd oraz nie ogranicza ich praw a więc nie stosuje praktyki sprzecznej z art. 1 ust. 4 i art. 11 w zw. z art. 4 ust. 1 - 4 i w zw. z art. 8 ust. 1 - 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży. Tym samym uznane zostało, że zaprzestano stosowania praktyki określonej w punkcie II sentencji niniejszej decyzji.

W związku z powyższym uzasadnione stało się uznanie na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzenie zaniechania jej stosowania z dniem 2 stycznia 2013r.

Wobec powyższego należało orzec jak w punkcie II sentencji decyzji.

**III.** Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może skorzystać z uprawnienia do nałożenia na przedsiębiorcę stosującego praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów kary pieniężnej w wysokości nie większej niż

10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Kara taka może być nałożona bez względu na to, czy przedsiębiorca dopuścił się naruszenia celowo, czy też nieumyślnie. Dlatego też Prezes Urzędu ma prawo nałożyć karę pieniężną z tytułu stosowania praktyki, gdy narusza ona interesy konsumentów bez względu na to, czy przedsiębiorca ponosi winę za jej stosowanie. Stosownie do art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, w tym kar określonych w art. 106 tej ustawy, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszanie przepisów ustawy.

Kara nakładana przez Prezesa Urzędu na przedsiębiorcę, który dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów służy podkreśleniu naganności ocenianego zachowania. Zawodowy (profesjonalny) charakter świadczenia usług wymaga prowadzenia działalności w sposób zapewniający poszanowanie dobrych obyczajów oraz słuszych interesów konsumentów, co wiąże się z respektowaniem obowiązujących przepisów prawa.

Podstawą obliczenia wysokości niniejszej kary jest przychód osiągnięty przez Przedsiębiorcę w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, tj. w 2012r. (dowód: karta nr 84). Przychód osiągnięty przez Spółkę w 2012r. wyniósł (tajemnica przedsiębiorstwa) zł (słownie: tajemnica przedsiębiorstwa), w związku z czym maksymalna kara, jaka mogłaby w niniejszym przypadku zostać wymierzona, to tajemnica przedsiębiorstwa zł.

Prezes Urzędu uznał, iż w okolicznościach niniejszej sprawy istnieją podstawy do nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej o jakiej mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z tytułu naruszenia stwierdzonego w punktach I i II sentencji decyzji.

W zakresie pkt III sentencji decyzji Przedsiębiorca został obciążony karą pieniężną z tytułu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów określonych w punktach I i II sentencji decyzji polegających na braku umieszczenia w warunkach gwarancji informacji, do zamieszczenia których jest obligowany ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży oraz jednocześnie podania informacji, która wprowadzała konsumentów w błąd co do przysługujących im uprawnień wynikających z tej samej ustawy. Pomimo, że podstawy kwestionowania regulacji warunków zamieszczonych w „Karcie gwarancyjnej” są inne, to jednak skutek ich stosowania dla konsumentów jest taki sam. Efektem zmiany zakwestionowanych praktyk jest umieszczenie w warunkach „Karty gwarancyjnej” informacji, które określają prawa konsumentów do dochodzenia roszczeń zgodnie z ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży.

Obliczając wysokość kary, w tym określając wagę naruszenia Prezes Urzędu wziął pod uwagę potencjalny wpływ stosowania zakwestionowanych praktyk na pogorszenie się sytuacji konsumentów w stosunku do praw przyznanych im przez przepisy prawa. Wynika to z tego, że działalność Przedsiębiorcy dotyczy przede wszystkim współpracy z innymi przedsiębiorcami. Analizując powyższą sytuację, stwierdzone zostało, iż Przedsiębiorca dopuścił się stosowania przedmiotowej praktyki na etapie zawierania kontraktu z wpływem na jego wykonanie.

Nakładając karę pieniężną określoną w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu bierze pod uwagę spełnienie przesłanki określonej w ww. przepisie tj. uznanie, iż naruszenie dokonane było co najmniej nieumyślnie. Jak zostało stwierdzone wcześniej Przedsiębiorca jest nastawiony na sprzedaż pomp w obrocie profesjonalnym. Z tego też powodu uznano, że oceniana „Karta gwarancyjna” została sporządzona w sposób stosowany w obrocie pomiędzy profesjonalistami, natomiast nie

została zredagowana w sposób uwzględniający przepisy prawa regulujące prowadzenie sprzedaży na rzecz konsumentów. Analizując charakter prowadzonej działalności można uznać, że nieprawidłowości w sporządzeniu ocenianej Karty mogły powstać w skutek niezachowania należytej staranności oraz nieuwagę Przedsiębiorcy. Powyższe daje podstawy do przyjęcia, że działanie Przedsiębiorcy nie było umyślne.

W kontekście analizy wagi stwierdzonych naruszeń wzięto także pod uwagę długi, bo przekraczający rok okres ich stosowania. Trwały one od 2009r. (dowód: karta nr 55).

W oparciu o osiągnięty przez Przedsiębiorcę przychód ustalono kwotę bazową stanowiącą punkt wyjścia dla dalszych obliczeń. W przypadku zakwestionowanych praktyk w punktach I i II sentencji decyzji kwotę bazową ustalono łącznie na poziomie 32 416, 36 PLN, co stanowi (tajemnica przedsiębiorstwa)% przychodu osiągniętego przez Przedsiębiorcę.

Wyliczając ostateczny wymiar kary Prezes Urzędu wziął pod uwagę okoliczności łagodzące. Istotne jest, iż po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu postępowania Przedsiębiorca dokonał zmiany warunków „Karty gwarancyjnej” dotyczących sprzedawanych konsumentom pomp typu Pirania. Podjęte przez Przedsiębiorcę działania w przedmiotowej sprawie zostały uznane za wystarczające do stwierdzenia zaniechania stosowania zakwestionowanych w punktach I i II sentencji decyzji praktyk, co dało podstawę do obniżenia kary o (tajemnica przedsiębiorstwa)%. Wyliczając ostateczny wymiar kary Prezes Urzędu uznał za właściwe uwzględnić dodatkową okoliczność łagodzącą wynikającą z faktu, że Przedsiębiorca co do zasady nie prowadzi sprzedaży pomp na rzecz konsumentów, gdyż jego działalność jest nastawiona na współpracę z podmiotami gospodarczymi, (tajemnica przedsiębiorstwa). W sprawie sprzedaży dokonanej w latach 2009 i 2010 Spółka (tajemnica przedsiębiorstwa). Powyżej opisana przesłanka została uznana przez Prezesa Urzędu za drugą okoliczność łagodzącą, która dała podstawę do obniżenia kary o dodatkowe (tajemnica przedsiębiorstwa)%. W oparciu o powyższe przesłanki ostatecznie wysokość kary obniżono o (tajemnica przedsiębiorstwa)%.

W związku z powyższym ustalono wysokość kary na kwotę **6 483 PLN** (słownie: sześciu tysięcy czterystu osiemdziesięciu trzech złotych), co stanowi (tajemnica przedsiębiorstwa)% osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2012r. przychodu oraz (tajemnica przedsiębiorstwa)% maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Jest ona adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych Przedsiębiorcy. Prezes Urzędu uznał, że orzeczona kara powinna pełnić funkcję dyscyplinującą i prewencyjną tak, aby zapobiec w przyszłości stosowaniu podobnych naruszeń. Niniejsza kara powinna pełnić również funkcję edukacyjną i wychowawczą, a także podkreślać naganność zakwestionowanych w niniejszym postępowaniu zachowań Przedsiębiorcy.

Wobec powyższego należało orzec jak w punkcie III sentencji decyzji.

**Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 511010100078782231000000.**

**IV.** Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się

tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. Zgodnie natomiast z art. 264 § 1 k.p.a. jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

Postępowanie przeciwko Przedsiębiorcy w sprawie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów zostało wszczęte z urzędu. Na podstawie ustaleń dokonanych w trakcie postępowania w punkcie I i II sentencji decyzji stwierdzone zostało naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania dla Prezesa Urzędu są wydatki w wysokości 23 PLN związane z korespondencją prowadzoną z Przedsiębiorcą. W związku z powyższym, Prezes Urzędu postanowił obciążyć Przedsiębiorcę kosztami postępowania w wysokości **23 PLN** (słownie: dwudziestu trzech złotych).

Wobec powyższego należało orzec jak w punkcie IV sentencji decyzji.

**Na podstawie art. 264 § 1 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, w zw. z art. 83 i 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyznaczył stronie termin 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na uiszczenie kosztów niniejszego postępowania. Powyższą kwotę należy wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 511010100078782231000000.**

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479<sup>28</sup> § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od daty jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

W przypadku jednak kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie IV niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z 479<sup>32</sup> § 1 i § 2 k.p.c., przedsiębiorcy przysługuje prawo wniesienia zażalenia do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

DYREKTOR DELEGATURY  
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI  
I KONSUMENTÓW W KATOWICACH

Maciej Fragsztajn